

[Flygaard]

beløb, mens det i en indkøringsperiode selvfølgelig vil koste lidt likviditet. Det har tillige den fordel, at det ikke har karakteren af et tilskud og heller ikke i sine økonomiske virkninger, hvad angår kapitalisering, kommer til at virke som et tilskud.

For det tredje vil en renteskatteordning, som retsforbundet gentagne gange har gjort opmærksom på, afgørende bidrage til en snering af dansk økonomi. Jeg skal ikke gentage argumentationen fra i går, men blot føje til, at vi måske her møder en af de mest hellige køer netop i forbindelse med spørgsmålet om rente, og hvad dertil hører, nemlig spørgsmålet om en glidende forhøjelse af lejeværdien.

For det fjerde kan der ikke være nogen tvivl om, at den betydelige vækst i de offentlige udgifter, herunder i de sociale udgifter, i høj grad har haft sin forklaring i det forhold, at alle efterhånden har fået mulighed for at få, man kan godt sige, snablen ned i de offentlige kasser. Det kan ingen økonomi holde til, og vi ser da også resultatet: en udgift, der i betydeligt omfang må bære sin del af ansvaret for underskuddet i statskassen.

Det må derfor være et rimeligt krav, at der lægges et socialindkomstmæssigt synspunkt til grund, når den lange række af sociale udgifter skal afholdes.

På længere sigt ser retsforbundet gerne, at der som led i en indkomstskattereform gennemføres en betydelig fradragreform. Vi kan nemlig heller ikke leve af at bevilge hinanden fradrag, men vi kan gøre livet helt uudholdeligt for dem, der ikke kan komme med i fradragræset.

For det femte må der på en række områder gennemføres takstforhøjelser; det gælder f.eks. både postvæsenet og DSB.

For det sjette vil jeg i relation til besparelser på det uddannelsesmæssige område gerne gøre den bemærkning, at det ikke kan være et formål i sig selv at opretholde en uddannelsesinstitution, hvis den ikke har den fornødne tilgang af studerende. Det er pædagogisk utilfredsstillende, og det er samfundsmæssigt økonomisk dyrt.

Dertil skal føjes, at man nok bør tilrettelægge uddannelsesmulighederne således, at de ikke klumper sammen i København og enkelte større byer. Vi skal nemlig ikke være blinde for, at man adskillige steder i lokal-samfundene har megen glæde af en uddan-

ningsinstitution. Den kan således være eneste form for egnsudvikling eller bare -bevaring. Den kan være et kulturelt centrum, og nogle steder kan man sikkert også føje til, at den giver et godt tilskud til skattegrundlaget.

Vi har gennem årene set en betydelig vækst i de offentlige udgifter, en vækst, der er blevet forstærket af, at det i mindre omfang i den offentlige sektor end i den private har været muligt at mekanisere. Det har rent faktisk betydet en forøget udgift selv med et uændret realforbrug, men det skal selvfølgelig ikke bortforklare, at der har været tale om en realvækst for den offentlige sektors vedkommende.

Man kan måske også sige, at det er udtryk for et vist paradoks, at vi er på vej ind i servicesamfundet, det, nogle af os kalder det postindustrielle samfund. Det kan lyde barokt, men vi skulle faktisk gerne fremover nå frem til, at vi i højere grad sagt i overført betydning skal til at leve af at klippe hinanden skaldede som følge af en større fritid og den større produktionseffektivitet i den industrielle sektor. Der vil ikke i de kommende år blive stillet færre og mindre krav med hensyn til evnen til at tilpasse sig morgendagens samfund.

For det andet er det helt klart, at underskuddet på de løbende poster på betalingsbalancen og den deraf flydende øgede udgift til forrentning og afdrag af en stigende gæld til udlandet omfattende såvel den private som den offentlige gæld også øver sin indflydelse på renteniveauet i opadgående retning. Vi skal tilskynde danskere til at låne i udlandet, og det gør de alt andet lige i større omfang, når renteforskellen er stor og bliver større, og dertil kommer, at renteniveauet her i landet skal være så meget højere, at det gerne skulle trække udenlandsk kapital til sig. Også om denne post gælder det, at vi i et betydeligt omfang har mulighed for at påvirke dette underskud.

For det tredje. Større inflation: højere renteniveau, sådan er sammenhængen. Den inflation, som vi selv skaber, kan vi bekæmpe, hvis vi vil, medens prisstigninger, som kommer til os udefra, er noget, som vi må acceptere og leve med.

Endelig skal det også føjes til som et fjerde punkt, at det internationale renteniveau, som især påvirkes af de økonomiske stormagter i den vestlige verden, er noget, vi